

der at staae som den, der, om endog af Mildhed, undertrykkede Sandheden, og derfor meddelser Erklæringen saa fuldstændigt som muligt. Jeg behøver maaskee ikke at tilføie, at det, forsaavidt Erklæringerne skulde være offentlige, vel følger af sig selv og af den almindelige Lovgivning, at der ikke paa en Erklæring kan baseres noget Injuriesøgmaal; men jeg vil dog henstille, om det ikke var rigtigt, at der, for at forhindre Anklæggelse af en heel Deel Injuriefager, blev indflettet et Par Ord i Lovforslaget derom som en Sag forøvrigt, der fulgte af sig selv.

S. Müller: Den høitærede Justitsminister bemærkede, at dette Lovforslag ikke kunde være anvendeligt paa Ansøgninger om Embede, og forsaavidt jeg forstod den ærede Forslagsstiller, var det heller ikke hans Mening, at Loven skulde udstrækkes til Ansøgninger af den Art; men der er flere Classer Ansøgninger, hvorom det Samme turde gjælde, navnlig om Ansøgninger angaaende Legater og om Optagelse i Hospitaler og offentlige Stiftelser. Naar der indkommer en 40 til 50 Ansøgninger om et Legat, som kun Een kan faae, saa kan man vel ikke sige, at Ansøgningerne ikke „bevilges“ med Hensyn til alle dem, der ikke faae det, og jeg troer saaledes, at Loven efter sine Ord ikke er anvendelig paa denne Classe Ansøgninger, men da dette dog ikke turde være saa ganske klart, tillader jeg mig herved at henlede Opmærksomheden paa det Punkt: om der ikke kunde være flere Classer Ansøgninger, der paa samme Maade som Ansøgninger om Embede maatte være at undtage fra Lovens Bydende.

Udenrigsministeren: Jeg har tilladt mig at forlange Ordet i Anledning af en Optræning af det lærde Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (Schiern), idet han omtalte, at noget Egnende som det, der er tilfjættet ved nærværende Lovforslag, allerede eksisterede i Slesvig. Det er forsaavidt ganske rigtigt, men dog ikke ganske nøiagtigt anført, thi vel indeholder Frd. af 4de October 1775 en saadan Bestemmelse, men Friheden og Retten til at blive bekendt med Erklæringerne angaae dog efter Forordningen kun saadanne

Sager, som falde ind under Kategorien Rettsstridigheder, hvorimod det Forslag, der her er under Forhandling, jo gaaer endeel videre. Jeg vil imidlertid give den ærede Rigsdagsmand Ret i, at man med den Erfaring, man har fra Slesvig, ikke kan Andet end komme til den Erkjendelse, at en Ret som den omhandlede er fornuftig, og da saa mange ærede Medlemmer her i Thinget iaar vise sig saa overmaade gunstig stemte derfor, skal jeg indskrænke mig til denne korte Bemærkning. Det var mig kun af Vigtighed, ligeoverfor den nævnte ærede Rigsdagsmand, at antyde, at hans Citat af den omtalte Forordning ikke var aldeles correct.

Schiern: Jeg formoder, at Rigsdagsmanden vil vise, at det, jeg har ytret om Forordningen af 4de Octbr. 1775, hvilket jeg forøvrigt for mit Bedkommende er overordentlig langt fra at ville have opfattet som noget Lærd, var fuldkommen rigtigt.

Bable: Maa jeg tillade mig at spørge, om ikke den bedste Maade at komme bort fra det under alle Omstændigheder dog noget Mislikt, der er ved denne Lov, vilde være aldeles at ophæve de lovbefalede Embedserklæringer, saa at det kun blev en ligesvem administrativ Forholdsregel, om Erklæringer afgaves eller ikke, og det altsaa kunde stee i det ene Tilfælde og undlades i det andet. Lad det beroe paa Øvrighedernes at komme ud deraf, som de selv vilde, men lad det ikke være lovbefalet, thi der er ganske vist noget Uhyggeligt i, at der kan blive et dobbelt Embedserklærings-system her i Landet, saaledes at man indsender en offentlig Embedserklæring, som indeholder Et, og ved Siden deraf en ikke offentlig, som indeholder noget Andet.

Justitsministeren: Med Hensyn til den første Deel af den sidste ærede Rigsdagsmands Foredrag, skal jeg blot bemærke, at hans Forslag aldeles ikke vilde fjerne det, man hidtil har anseet for det Uheldige ved hemmelige Erklæringer, og med Hensyn til den anden Deel holder jeg mig overbevist om, at noget Saadant, som af ham omtalt, ikke vil kunne finde